

ærede Ordfører meente, at naar vi fik denne Lov vedtaget, saa forelaae den som et Slags Compromis mellem Regjeringen og Rigsdagen, navnlig Folkethinget; jeg maa tilstaae, at det indrede mig at høre denne Yttring af den ærede Ordfører, navnlig ovenpaa en saadan Yttring af den høitærede Minister; thi dersom alle de kirkelige Myndigheder og Værdigheder inden næste Rigsdag skulde raadspørges om denne uskyldige Lov, saa er jeg overbevist om, at, naar den næste Gang bliver forelagt Rigsdagen — jeg for mit Vedkommende skal ikke forelægge den, med mindre jeg, ligesom denne Gang, maatte modtage en Opfordring dertil udenfra — ville alle de Kampe, som have fundet Sted paa denne og den foregaaende Rigsdag, atter gjentage sig og gjentage sig med forøget Styrke, og at der bestandig vil blive stillet flere og flere Fordringer om, at det og det og det skal stydes ind, for at man kan vedtage Loven, og jeg er da ikke sikker paa, at der — jeg tillader mig at gjentage et Udtryk, som maaskee vil synes haardt, men som jeg udtaler som min egen Overbeviisning — maaskee vil blive gjentaget Fordringer om, at der skal stydes Noget ind, som er ligesaa borgerligt Utilkraadeligt og kirkeligt Uforvarligt som det, der her er blevet stult ind i § 1.

P. C. Olsen: Jeg skal ikke følge den ærede sidste Taler i hvad der vil skee, naar vi atter komme sammen; jeg skal kun ganske kort udtale, at jeg har det Haab, at det høie Thing ikke idag vil gaae imod det, som det vedtog forrige Gang, da denne Sag var til Behandling, idet det er det, som for Dieblisset kan naaes. Jeg skal ikke her indlade mig i Striden om, hvorvidt denne Sag er kirkelig eller ikke; thi da Meningerne om, hvad der er kirkeligt, ere saa deelte, som Tilfældet er, er det en Selvfølge, at man kan strides, hvor længe det skal være, om, hvad der er en kirkelig Sag. Jeg skal kun fastholde, at der her foreligger en Sag,

som Rigsdagen har Ret til at behandle, og det har den viist, idet den har behandlet den. Naar Folkethinget altsaa idag, som jeg haaber, for sit Vedkommende vedtager Loven, mener jeg, at vi rolig kunne afvente, hvad den høitærede Minister efter sit Øste vil gjøre; ordner han Sagen, inden vi næste Gang komme sammen, skal jeg for mit Vedkommende ikke have Noget derimod; skeer det ikke, er det en Selvfølge, at Rigsdagen har Ret til atter at tage fat paa Sagen. — Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Sagen til det høie Thing.

Progh: Det er et Spørgsmaal, som ikke saaledes uden Videre lader sig afgjøre, om denne Lov kan antages at have stor eller lille Betydning. Det falder af sig selv, at dersom de Friheder, Loven hjemler Vedkommende, blive benyttede i meget vid Udstrækning, bliver Loven af stor Betydning, og omvendt; fra dette Standpunkt kan man ikke vide, i hvad Udstrækning Loven har Betydning, men fra et formelt Standpunkt møder den Ansættelse, og jeg betvivler ikke, at den er rigtig, at den er en kirkelig Lov, og forsaavidt altsaa dette vilde være den første kirkelige Lov, der vedtoges af Lovgivningsmagten, altsaa bifaldtes, ikke blot af Rigsdagen, men ogsaa af Kongen, saa vilde denne Lov unægtelig have stor Betydning. For mig har hele Sagen stillet sig saaledes, som jeg tidligere har udtalt. Jeg gaaer ud fra, at der rundt omkring i Landet vil være Folk, som have løst Sognebaandet, og som finde sig besværede derved, at den Præst, de have valgt, skal udføre deres kirkelige Handlinger udenfor deres eget Sogn og egen Sognekirke; jeg finder, at det som rimeligt og billigt ligger i Forholdets Natur, at man ikke forhindrer saadanne Folk i at faae de kirkelige Handlinger udførte paa den nemmeste Maade, nemlig i deres egen Sognekirke ved den Præsts velvillige Imødekommen, de have valgt til Sjælesørger.